Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 8 juni 2017*

”Begäran om förhandsavgörande — Unionsmedborgarskap — Artikel 21 FEUF — Rätten att fritt röra sig och uppehålla sig i medlemsstaterna — Medborgare såväl i bosättningsmedlemsstaten som i födelsemedlemsstaten — Byte av efternamn i födelsemedlemsstaten utan att det skett under en stadigvarande vistelse — Namn som motsvarar födelsenamnet — Ansökan om inskrivning av detta namn i folkbokföringsregistret i bosättningsmedlemsstaten — Avslag på denna ansökan — Motivering — Namnet förvärvades inte under en stadigvarande vistelse — Förekomst av andra förfaranden i nationell rätt för att få samma namn erkänt”

I mål C-541/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Amtsgericht Wuppertal (Distriktsdomstolen i Wuppertal, Tyskland) genom beslut av den 24 september 2015, som inkom till domstolen den 16 oktober 2015, i det mål som anhängiggjorts av

Mircea Florian Freitag

ytterligare deltagare i rättegången:

Angela Freitag,

Vica Pavel,

Stadt Wuppertal,

Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič samt domarna A. Prechal, A. Rosas (referent), C. Toader och E. Jarašiūnas,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: handläggaren R. Schiano,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 september 2016,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Tysklands regering, genom M. Hellmann, T. Henze och J. Mentgen, samtliga i egenskap av ombud,

— Portugals regering, genom L. Inez Fernandes, M. Figueiredo och M. Castelo-Branco, samtliga i egenskap av ombud,

— Rumäniens regering, genom A. Wellman och R. H. Radu, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom E. Montaguti och M. G. von Rintelen, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 24 november 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 18 och 21 FEUF.

2 Begäran har framställts i ett mål som anhängiggjorts av Mircea Florian Freitag angående erkännande i Tyskland och införande i folkbokföringsregistret av en ändring av efternamnet till ett namn som lagligen förvärvats i Rumänien.

Tillämpliga bestämmelser

Relevanta bestämmelser i lagen om införande av civillagen

3 Artikel 5 i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (lagen om införande av civillagen) av den 21 september 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2494, och rättelse BGBl. 1997 I, s. 1061), i den version som var tillämplig på omständigheterna i det nationella målet (nedan kallad EGBGB), har rubriken ”Personlig status”. Artikel 5.1 första och andra meningen har följande lydelse:

”Om det hänvisas till lagstiftningen i en stat, som en person är medborgare i, och denna person är medborgare i flera stater ska lagstiftningen i den stat som personen har närmast anknytning till, av det skälet att personen stadigvarande vistas där eller på grund av vederbörandes levnadsomständigheter i övrigt, tillämpas. Om personen i fråga även är tysk medborgare har denna rättsställning företräde.”

4 Artikel 10 EGBGB har rubriken ”Namn”. I artikel 10.1 föreskrivs följande:

”En persons namn regleras av lagstiftningen i den stat i vilken personen är medborgare.”

5 I artikel 48 EGBGB, med rubriken ”Val av namn som förvärvats i en annan medlemsstat i Europeiska unionen” anges följande:

”Om tysk rätt är tillämplig vad gäller en persons namn kan denna person, genom en anmälan till folkbokföringskontoret, välja ett namn som förvärvats under en stadigvarande vistelse i en annan medlemsstat i Europeiska unionen och som är infört i folkbokföringsregistret där, såvitt detta inte är uppenbart oförenligt med grundläggande principer i tysk rätt. Namnvalet har retroaktiv verkan från

den tidpunkt då det infördes i folkbokföringsregistret i den andra medlemsstaten, förutom i de fall då den berörda personen uttryckligen anger att namnvalet endast ska ha verkan för framtiden. Anmälan ska bevittnas. …”

Lagen om namnändring

6 I tysk rätt regleras namnbyte i förvaltningsrätten, närmare bestämt genom Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndG) (lag om ändring av efternamn och förnamn), av den 5 januari 1938 (RGBl. 1938 I, s. 9), i dess lydelse genom artikel 54 i lagen av den 17 december 2008 (BGBl. 2008 I, s. 2586) (nedan kallad lagen om namnändring).

7 1 § lagen om namnändring har följande lydelse:

”En tysk medborgare eller en statslös som är bosatt eller har sitt stadigvarande hemvist [i Tyskland] kan byta efternamn efter ansökan.”

8 I 3 § punkt 1 i samma lag föreskrivs följande:

”Ett efternamn får endast ändras om det finns särskilda skäl som motiverar ändringen.”

9 I enlighet med 3 § punkt 2 lagen om namnändring ska de omständigheter i det enskilda fallet som är relevanta för beslutet prövas ex officio.

10 Enligt 5 § punkt 1 lagen om namnändring ska en ansökan om byte av efternamn inges till den lägre förvaltningsmyndigheten i den domkrets där sökanden är bosatt eller där sökanden vistas.

11 Punkt 27.1 i Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndVwV) (allmänna tillämpningsföreskrifter till lagen om ändring av efternamn och förnamn) av den 11 augusti 1980, enligt den senaste ändringen genom tillämpningsföreskrifter av den 11 februari 2014 (BAnz. AT, av den 18 februari 2014, B2) (nedan kallad tillämpningsföreskrifterna till lagen om namnändring) har följande lydelse:

”Personers namn regleras detaljerat och – i princip – uttömmande i de relevanta civilrättsliga bestämmelserna. En namnändring, som omfattas av den offentliga rätten, har till syfte att undanröja de skadliga verkningarna i ett specifikt fall. Den är av undantagskaraktär. Det ska därför i första hand prövas om det eftersträvade målet inte kan uppnås genom en civilrättslig anmälan om namnbyte eller genom ett beslut av en domstol med behörighet att handlägga förmynderskapsfrågor.”

12 I punkt 28 i tillämpningsföreskrifterna stadgas följande:

”Ett efternamn får endast ändras om det finns särskilda skäl som motiverar ändringen. Det föreligger ett viktigt skäl när sökandens … legitima intresse av ett namnbyte väger tyngre än andra intressenters … eventuella motstående intressen och de principer avseende namn som kommer till uttryck i lagstiftningen, vilka även omfattar namnets sociala reglerande funktion och det allmänna intresset av att bibehålla ett överfört namn …”

13 Punkt 31 i tillämpningsföreskrifterna har följande lydelse:

”Om den intresseavvägning som ska göras enligt punkt 28 visar att sökandens legitima intresse av att byta sitt efternamn väger över och det således finns särskilda skäl som motiverar namnändringen, ska ansökan i princip bifallas. De omständigheter som redan beaktats vid den intresseavvägning som gjorts för att fastställa att det finns särskilda skäl kan inte längre beaktas som skönsmässiga bedömningskriterier. Om det inte föreligger särskilda skäl för att ändra namnet ska ansökan avslås.”

14 I punkt 49 i tillämpningsföreskrifterna till lagen om namnändring föreskrivs följande:

”Om en tysk medborgare, som även är medborgare i en annan stat, i enlighet med lagstiftningen i denna stat, som han eller hon också är medborgare i, bär ett annat efternamn än det han eller hon lagligen är skyldig att bära inom lagens territoriella tillämpningsområde, så kan den omständigheten att han eller hon bär flera namn åtgärdas genom att det efternamn som ska bäras inom det område som regleras av tysk lag ersätts med det efternamn som ska bäras enligt lagstiftningen i den andra staten. Om den berörde däremot ska avstå från det andra efternamnet, måste han eller hon vända sig till myndigheterna i den stat, som han eller hon också är medborgare i.”

15 Om den behöriga förvaltningsmyndigheten avslår en ansökan om namnbyte kan ett sådant avslagsbeslut överklagas till förvaltningsdomstol. Om den behöriga förvaltningsmyndigheten däremot bifaller en ansökan om byte av efternamn, ska myndigheten se till att namnändringen medför en uppdatering av eller en anteckning i folkbokföringsregistret.

Bakgrund till det nationella målet och tolkningsfrågan

16 Sökanden i det nationella målet föddes den 25 april 1986 i Rumänien och fick efternamnet Pavel. Han är barn till Angela Freitag och Vica Pavel, vilka är rumänska medborgare, och har rumänskt medborgarskap.

17 Efter det att hans föräldrar skilt sig, gifte hans mor om sig med en tysk medborgare, med efternamnet Freitag.

18 Genom domstolsbeslut av den 21 maj 1997 adopterade Freitag sökanden i det nationella målet och sökanden har därför erhållit tysk nationalitet och bär sedan dess efternamnet Freitag.

19 Genom beslut som meddelades den 9 juli 2013 av distriktsrådet i Braşov (Rumänien) ändrades, på ansökan av sökanden i det nationella målet, hans efternamn tillbaka till Pavel. Under den tid som namnändringsförfarandet pågick i Rumänien hade sökanden i det nationella målet hemvist i Tyskland.

20 Under uppvisande av sitt nya rumänska pass som utställts i efternamnet Pavel ansökte Mircea Florian Freitag därefter hos Standesamt der Stadt Wuppertal (folkbokföringskontoret i Wuppertal, Tyskland) om att namnändringen skulle erkännas även i Tyskland och att uppgifterna i folkbokföringsregistret skulle kompletteras i detta hänseende.

21 Folkbokföringskontoret i Wuppertal och Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal (borgmästaren i Wuppertal, Tyskland), i egenskap av lägre tillsynsmyndighet i folkbokföringsärenden, ställde sig tveksamma till huruvida det var möjligt att införa en senare handling i folkbokföringsregistret och hänsköt ärendet till Amtsgericht Wuppertal (Förstainstansdomstolen i Wuppertal, Tyskland).

22 Enligt den hänskjutande domstolen är artikel 48 EGBGB inte tillämplig, eftersom sökanden i det nationella målet hade sin hemvist i Tyskland under den tid namnändringsförfarandet pågick i Rumänien. I denna bestämmelse är rätten att, genom anmälan till folkbokföringskontoret, välja ett namn som förvärvats i en annan unionsmedlemsstat nämligen underställd villkoret att det aktuella namnet har förvärvats under en stadigvarande vistelse i denna andra medlemsstat. Detta villkor är inte uppfyllt i förevarande fall.

23 Den hänskjutande domstolen har preciserat att en analog tillämpning av artikel 48 EGBGB inte heller är möjlig. Det följer av förarbetena till lagen att lagstiftaren bland annat ville genomföra de krav som följer av domen av den 14 oktober 2008, Grunkin och Paul (C-353/06, EU:C:2008:559) och att den var medveten om att inte alla situationer där en person har olika efternamn omfattades av denna bestämmelse.

24 Följaktligen frågar sig den hänskjutande domstolen huruvida artiklarna 18 och 21 FEUF medför en skyldighet att erkänna ett namnbyte som gjorts i en annan medlemsstat när den berörda personen inte har sin hemvist i denna andra medlemsstat men har en annan anknytning till denna på grund av sin dubbla nationalitet.

25 Mot denna bakgrund beslutade Amtsgericht Wuppertal (Distriktsdomstolen i Wuppertal) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Ska artiklarna 18 och 21 FEUF tolkas så, att myndigheterna i en medlemsstat är skyldiga att erkänna ett namnbyte som företagits av en medborgare i denna medlemsstat, när denna medborgare samtidigt är medborgare i en annan medlemsstat och i denna andra medlemsstat – genom ett namnbyte som inte har samband med ändrad familjerättslig status – har bytt (tillbaka) till det efternamn som vederbörande ursprungligen erhöll vid födseln, trots att namnbytet inte gjordes under en stadigvarande vistelse i denna andra medlemsstat och skedde på ansökan av den berörda personen själv?”

Prövning av tolkningsfrågan

Inledande synpunkter

26 Domstolen konstaterar inledningsvis att den hänskjutande domstolen har grundat sig på artikel 48 EGBGB för att, genom sin fråga, få svar på huruvida artiklarna 18 och 21 FEUF utgör hinder för att behöriga myndigheter i en medlemsstat avslår en ansökan om erkännande av ett efternamn som lagligen förvärvats, av en medborgare i denna medlemsstat, i en annan medlemsstat, i vilken han eller hon också är medborgare, trots att han eller hon inte stadigvarande vistades i denna andra medlemsstat.

27 Det kan påpekas att den hänskjutande domstolen, i sin begäran, nämner att det finns ett annat, förvaltningsrättsligt, förfarande som föreskrivs i lagen om namnändring och enligt vilket det är möjligt att ansöka om namnbyte vid förvaltningsmyndigheten. Detta har även framhållits av den tyska regeringen och Europeiska kommissionen.

28 Förfarandet enligt lagen om namnändring är, enligt den tyska regeringen, tillämpligt i en sådan situation som sökanden i det nationella målet befinner sig i, eftersom sökanden, även om artikel 48 EGBGB i princip är tillämplig på honom, inte uppfyller villkoret i denna bestämmelse att stadigvarande vistas i en annan medlemsstat. Enligt den tyska regeringen kan en person, som befinner sig i en situation som är jämförbar med den som sökanden befinner sig i, med tillämpning av förfarandet enligt lagen om namnändring, få rätt att bära det namn som förvärvats enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat genom att ansöka om detta hos den behöriga förvaltningsmyndigheten.

29 Enligt förfarandet för samarbete mellan nationella domstolar och EU-domstolen ankommer det på EU-domstolen att ge den nationella domstolen ett användbart svar, som gör det möjligt för den domstolen att avgöra det mål som den ska pröva. I detta syfte kan EU-domstolen behöva omformulera de frågor som hänskjutits (se, bland annat, dom av den 19 september 2013, Betriu Montull, C-5/12, EU:C:2013:571, punkt 40).

30 Under dessa omständigheter ska den fråga som ställts av den hänskjutande domstolen förstås på så sätt att den hänskjutande domstolen i huvudsak vill få klarhet i huruvida artiklarna 18 och 21 FEUF ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för en medlemsstats folkbokföringskontor att avslå en ansökan om erkännande och införande i folkbokföringsregistret av ett namn som en medborgare i denna medlemsstat lagligen förvärvat i en annan medlemsstat, i vilken han eller hon också är medborgare,

och som motsvarar det namn sökanden erhöll vid födseln, med stöd av en bestämmelse i nationell rätt, enligt vilken möjligheten att ansöka om ett sådant införande genom anmälan till folkbokföringskontoret är underställd villkoret att detta namn förvärvats under en stadigvarande vistelse i denna andra medlemsstat, då samma medborgare har möjlighet att med stöd av andra bestämmelser i nationell rätt ansöka om namnbyte vid en annan myndighet, som har befogenhet att göra en skönsmässig bedömning av denna ansökan.

31 Det ska tilläggas att artikel 21 FEUF, enligt domstolens fasta rättspraxis, omfattar inte endast rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, utan även ett förbud mot diskriminering på grund av nationalitet. Den situation som sökanden i det nationella målet befinner sig i ska således prövas endast mot bakgrund av denna bestämmelse (dom av den 12 maj 2011, Runevič-Vardyn och Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punkt 65, se, analogt, dom av den 2 juni 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punkt 34).

Unionsrättens tillämpningsområde

32 Det ska inledningsvis prövas om den situation sökanden i det nationella målet befinner sig i omfattas av det materiella tillämpningsområdet för unionsrätten, och då särskilt av de bestämmelser som reglerar en unionsmedborgares utövande av sin rätt att röra sig fritt och sin rätt att inte bli utsatt för diskriminering.

33 Det framgår av fast rättspraxis att även om bestämmelser om införande av en persons efternamn i folkbokföringsregistret, enligt nuvarande rättsläge i unionen, omfattas av medlemsstaternas befogenhet, är medlemsstaterna likväl skyldiga att utöva denna befogenhet med iakttagande av unionsrätten och i synnerhet bestämmelserna i FEU-fördraget om varje unionsmedborgares rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (se dom av den 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, punkt 25, dom av den 14 oktober 2008, Grunkin och Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, punkt 16, dom av den 22 december 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, punkterna 38 och 39, dom av den 12 maj 2011, Runevič-Vardyn och Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punkt 63, och dom av den 2 juni 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punkt 32).

34 Enligt fast rättspraxis föreligger det en anknytning till unionsrätten beträffande personer som är medborgare i en medlemsstat och vistas lagligt i en annan medlemsstat (dom av den 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, punkt 27). Detta gäller för sökanden i det nationella målet, som är rumänsk medborgare och vistas i Förbundsrepubliken Tyskland, som han också är medborgare i.

Huruvida det föreligger ett hinder för den fria rörligheten i den mening som avses i artikel 21 FEUF

35 Domstolen har upprepade gånger fastställt att en nationell lagstiftning som missgynnar vissa nationella medborgare endast på grund av att de har utnyttjat rätten att fritt röra sig och uppehålla sig i en annan medlemsstat, utgör en begränsning av de friheter som tillkommer varje unionsmedborgare enligt artikel 21.1 FEUF (dom av den 14 oktober 2008, Grunkin och Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, punkt 21, dom av den 22 december 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, punkt 53, dom av den 12 maj 2011, Runevič-Vardyn och Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punkt 68, och dom av den 2 juni 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punkt 36).

36 Det framgår även av domstolens praxis att då en medborgare i en medlemsstat, som även är medborgare i en annan medlemsstat, har utövat sin rätt att fritt röra sig, och myndigheterna i den första medlemsstaten avslår ansökan om erkännande av medborgarens namn, såsom det fastställts i den andra medlemsstaten, kan detta utgöra ett hinder för utövandet av den i artikel 21 FEUF stadgade

rätten att fritt röra sig och uppehålla sig i medlemsstaterna. Om två olika namn tillämpas på en och samma person kan skillnaderna mellan dem nämligen ge upphov till förvirring och till olägenheter för vederbörande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 juni 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punkt 37).

37 Domstolen erinrar härvid om att det förekommer ett stort antal situationer i vardagen, inom såväl den offentliga som den privata sfären, där det krävs att man styrker sin identitet och även, vad avser en familj, att familjebanden mellan de olika familjemedlemmarna styrks (dom av den 12 maj 2011, Runevič-Vardyn och Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punkt 73, och dom av den 2 juni 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punkt 43).

38 För en person som är medborgare i två medlemsstater, såsom sökanden i det nationella målet, finns det, på grund av att sökanden bär två olika namn, nämligen namnen Pavel och Freitag, en konkret risk för att han blir tvungen att undanröja tvivel beträffande sin identitet och beträffande äktheten av de dokument han visar fram eller tillförlitligheten av de uppgifter de innehåller. Domstolen har fastställt att detta är en omständighet som kan utgöra hinder för utövandet av den rättighet som följer av artikel 21 FEUF (se dom av den 22 december 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, punkt 70, och dom av den 2 juni 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punkt 40).

39 Ett beslut av ett folkbokföringskontor i en medlemsstat om avslag på en ansökan om erkännande av ett namn som en medborgare i denna medlemsstat lagligen förvärvat i en annan medlemsstat, i vilken denna person också är medborgare, och om att införa detta i folkbokföringsregistret, med stöd av en bestämmelse i nationell rätt, enligt vilken möjligheten att ansöka om ett sådant införande genom anmälan till folkbokföringskontoret är underställd villkoret att detta namn förvärvats under en stadigvarande vistelse i denna andra medlemsstat, kan utgöra hinder för utövandet av den rättighet som följer av artikel 21 FEUF att fritt röra sig och uppehålla sig i medlemsstaterna.

40 Den tyska regeringen har emellertid åberopat att den omständigheten att en person har olika efternamn inte kan medföra något hinder för den fria rörligheten för personer, eftersom tysk rätt innehåller andra rättsliga grunder som på ansökan av en berörd person kan användas för att byta namn, nämligen de relevanta bestämmelserna i lagen om namnändring. Även om det i 3 § punkt 1 lagen om namnändring krävs att en sådan ändring ska vara motiverad av särskilda skäl, framgår det av punkt 49 i tillämpningsföreskrifterna till lagen om namnändring att undanröjandet av olika efternamn när det gäller tyska medborgare som har dubbel nationalitet utgör särskilda skäl. I en sådan situation som den i det nationella målet skulle den berörda personen således kunna få det namn som lagligen förvärvats i den andra medlemsstaten erkänt genom att göra en ansökan enligt lagen om namnändring vid den behöriga förvaltningsmyndigheten.

41 För att en sådan reglering som den tyska lagstiftningen angående namn, som helhet, ska kunna anses vara förenlig med unionsrätten, får de interna bestämmelser eller förfaranden som gör det möjligt att inge en ansökan om namnbyte inte medföra att det blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av artikel 21 FEUF. I unionsrättsligt hänseende saknar det i princip betydelse vilken nationell bestämmelse eller vilket internt förfarande som sökanden kan åberopa för att göra gällande sina rättigheter angående sitt namn.

42 Eftersom det saknas unionsrättsliga bestämmelser om byte av efternamn ankommer det på varje medlemsstat att i sin interna rättsordning reglera de förfaranden som föreskrivs i nationell rätt och som är avsedda att säkerställa skyddet av de rättigheter som enskilda har på grund av unionsrätten. Dessa regler får emellertid varken vara mindre förmånliga än de som reglerar liknande situationer av inhemsk karaktär (likvärdighetsprincipen) eller medföra att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen) (se, bland annat, analogt, dom av den 12 september 2006, Eman och Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, punkt 67, dom av den

3 juli 2014, Kamino International Logistics och Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 och C-130/13, EU:C:2014:2041, punkt 75, och dom av den 8 mars 2017, Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, punkt 36).

43 Det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma om den själv kan tillvarata de rättigheter som följer av artikel 21 FEUF och erkänna rätten till erkännande av det namn som förvärvats under sådana omständigheter som de i det nationella målet eller om sökanden i det nationella målet ska hänvisas till att använda sig av det förvaltningsrättsliga förfarande som avses i lagen om namnändring.

44 Såsom anges i punkt 40 i denna dom har den tyska regeringen gjort gällande att undanröjandet av olika efternamn utgör ”särskilda skäl”, i den mening som avses i artikel 3 punkt 1 lagen om namnändring. Utövandet av de rättigheter som, enligt artikel 21 FEUF, tillkommer en sådan medborgare som sökanden i det nationella målet påverkas inte av de behöriga tyska myndigheternas befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar.

45 Det ska i detta hänseende påpekas att en sådan skönsmässig bedömning ska utövas av de behöriga myndigheterna på ett sådant sätt att artikel 21 FEUF ges full verkan.

46 Det är särskilt viktigt att det förfarande som finns i tysk rätt och som syftar till att göra det möjligt att byta namn är av sådan art att det säkerställer att ”särskilda skäl” kan anses föreligga under sådana omständigheter som de i det nationella målet, då den berörde har en annan anknytning till den andra medlemsstaten, i vilken han eller hon förvärvat sitt namn, än en stadigvarande vistelse, till exempel nationalitet, och ligga till grund för att erkänna namn som förvärvats i en annan medlemsstat.

47 Den fråga som ställts ska således besvaras enligt följande. Artikel 21 FEUF ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en medlemsstats folkbokföringskontor att avslå en ansökan om erkännande och införande i folkbokföringsregistret av ett namn som en medborgare i denna medlemsstat lagligen förvärvat i en annan medlemsstat, i vilken han eller hon också är medborgare, och som motsvarar det namn sökanden erhöll vid födseln, med stöd av en bestämmelse i nationell rätt, enligt vilken möjligheten att ansöka om ett sådant införande genom anmälan till folkbokföringskontoret är underställd villkoret att detta namn förvärvats under en stadigvarande vistelse i denna andra medlemsstat, om det inte finns andra bestämmelser i nationell rätt som medför en konkret möjlighet att få detta namn erkänt.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 21 FEUF ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en medlemsstats folkbokföringskontor att avslå en ansökan om erkännande och införande i folkbokföringsregistret av ett namn som en medborgare i denna medlemsstat lagligen förvärvat i en annan medlemsstat, i vilken han eller hon också är medborgare, och som motsvarar det namn sökanden erhöll vid födseln, med stöd av en bestämmelse i nationell rätt, enligt vilken möjligheten att ansöka om ett sådant införande genom anmälan till folkbokföringskontoret är underställd villkoret att detta namn förvärvats under en stadigvarande vistelse i denna andra medlemsstat, om det inte finns andra bestämmelser i nationell rätt som medför en konkret möjlighet att få detta namn erkänt.

Underskrifter